

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 350/08-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. septembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť J. S., T., t. č. vo výkone väzby L., vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva na slobodu zaručeného v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 209/2006 a jeho uznesením z 18. februára 2008 a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tos 23/2008 a jeho uznesením z 13. marca 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. júna 2008 doručená sťažnosť J. S., T., t. č. vo výkone väzby L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na slobodu zaručeného v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 209/2006 a jeho uznesením z 18. februára 2008 a postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tos 23/2008 a jeho uznesením z 13. marca 2008.

Sťažovateľ sťažnosť pred ústavným súdom odôvodnil takto: „Dňa 18. 2. 2008 na neverejnom zasadnutí mi Okresný súd Trnava zamietol prepustenie z väzby na slobodu, proti čomu som podal v zákonnej lehote sťažnosť. Krajský súd Trnava mi moju sťažnosť takisto zamietol. Okresný súd svoje uznesenie odôvodnil tým, že som vkladal v peňažnom ústave finančné prostriedky na svojho syna R. S., a takisto Krajský súd Trnava konštatoval svojím uznesením zo dňa 13. 3. 2008, že finančné prostriedky, ktoré sú uložené v peňažnom ústave na meno R. S., že pochádzajú z trestnej činnosti. Takéto tvrdenie KS. súdu Trnava považujem za protizákonné a protiústavné. Mám za to, že Okresný súd Trnava a Krajský súd Trnava svojím konaním porušili Ústavu Slovenskej republiky. To, že som vkladal v peňažnom ústave finančné prostriedky nemôže odôvodňovať moje ponechanie vo väzbe napriek tomu, že ešte nebolo rozhodnuté právoplatne o mojej vine. ... Pokiaľ viem, neexistuje zákon, ktorý by mi ukladal povinnosť preukazovať zdroj mojich úspor alebo uvádzať okolnosti, za ktorých došlo k založeniu predmetnej vkladnej knižky.

Mám za o, že týmto konaním Okresného súdu a Krajského súdu Trnava mi boli porušené moje práva, ktoré treba posudzovať z hľadiska čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy SR a čl. 5 ods. 4 Dohovoru. ... V citovaných ustanoveniach týkajúcich sa práva na osobnú slobodu je obsiahnuté aj právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie ak je táto nezákonná.

Z uvedeného vyplýva, že ústavne akceptovateľné v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy a čl. 5 ods. 4 Dohovoru je držanie osoby vo väzbe z dôvodov a na čas ustanovený zákonom, ako aj také zaobchádzanie s ňou, ktoré zodpovedá zákonu, teda Trestnému poriadku.

Pri mojom rozhodovaní o prepustenie z väzby na slobodu Okresným súdom Trnava a o mojej sťažnosti na KS. Trnava nezodpovedá zákonnosti, ktorú mi zaručuje Ústava SR. “

Na základe uvedeného sťažovateľ žiadal vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva zaručeného

v čl. 5 ods. 4 dohovoru označenými postupmi a rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu a nariadil krajskému súdu prepustiť ho bezodkladne na slobodu. Zároveň sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na slobodu zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn.

6 T 209/2006 a jeho uznesením z 18. februára 2008 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tos 23/2008 a jeho uznesením z 13. marca 2008. Porušenie označených základných práv malo podľa názoru sťažovateľa spočívať v nedostatku dôvodov na jeho zotrvanie vo väzbe.

1. K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom a uznesením okresného súdu

Podľa názoru ústavného súdu na konanie o sťažnosti v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie označených práv zaručených ústavou a dohovorom postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 209/2009 a jeho uznesením z 18. februára 2008, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je preto v týchto prípadoch subsidiárna. O ochrane práv sťažovateľa, porušenie ktorých namieta, vo vzťahu ku konaniu okresného súdu (vo veci rozhodol uznesením z 18. februára 2008), proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, rozhodoval v druhom stupni krajský súd (uznesenie sp. zn. 5 Tos 23/2008 z 13. marca 2008). Vzhľadom na uvedenú zásadu subsidiarity preto nie je v právomoci ústavného súdu preskúmať označené konanie okresného súdu.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 209/2006 a jeho uznesením z 18. februára 2008 po predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom a uznesením krajského súdu

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

Sťažnosť v tejto časti (vo vzťahu ku krajskému súdu) smeruje proti postupu krajského súdu a jeho uzneseniu v konaní, ktorého predmetom bolo rozhodovanie o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, ktorým rozhodol o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu. Toto konanie bolo právoplatne skončené vydaním uznesenia krajského súdu sp. zn. 5 Tos 23/2008 z 13. marca 2008, ktoré bolo podľa zistenia ústavného súdu doručené sťažovateľovi a rovnako aj jeho obhajcovi 25. marca 2008.

Z uvedených skutočností nepochybne vyplýva, že sťažovateľ nenapadol konanie krajského súdu v zákonnej dvojmesačnej lehote vyplývajúcej z ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, pretože sťažnosť zo 4. júna 2008 bola odovzdaná na poštovú prepravu 5. júna 2008 a doručená ústavnému súdu 9. júna 2008, teda zjavne po uplynutí zákonnej lehoty vo vzťahu k napádanému postupu a rozhodnutiu krajského súdu.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších požiadavkách sťažovateľa, ktorých sa v sťažnosti domáhal (prikázanie krajskému súdu, aby ho

bezodkladne prepustil z väzby na slobodu, a ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom), nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2008